

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: **Lucie Otradovcová, Estetika**

Název práce: **STRUKTURALISTICKÉ POJETÍ DIVADLA JIŘÍHO VELTRUSKÉHO**

Vedoucí práce: **Mgr. Martin Kaplický, Ph.D.**

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Cílem bakalářské práce Lucie Otradovcové bylo představení základních myšlenek, které Jiří Veltruský formuluje ve svých úvahách o divadle a nahlédnout je v kontextu české strukturalistické teorie divadla. Tento úkol je obtížný ze dvou důvodů: prvním je sevřený, kondenzovaný jazyk studií Jiřího Veltruský, brání se snadnému parafrázování a vyžadující svůj původní kontext. Tímto kontextem jsou ale, v širším plánu, nejen konkrétní Veltruského studie, ale pojmový systém pražského strukturalismu, o který se Veltruský opírá, který však v mnoha ohledech není u jednotlivých autorů (jako jsou Jan Mukařovský, Roman Jakobson či Petr Bogatyrev) jednotný. To je druhým důvodem obtížnosti tématu práce. Lucie Otradovcová, dle mého názoru, v obou úkolech uspěla.

Veltruského myšlenky jsou v její bakalářské práci představeny srozumitelně, bez závažnějších zkrácení a jsou vhodně komparovány s myšlenkami Otakara Zicha a Jana Mukařovského, čímž autorka nastoluje širší kontext pražské strukturalistické školy, který jsem již zmiňoval.

Práce je strukturována do čtyř dílčích kapitol. První kapitola je věnována představení klíčových pojmů strukturalistické teorie divadla; druhá pojednává o různých složkách divadelního znakového systému; další dvě kapitoly se již obrací k nejdiskutovanějšímu tématu Jiřího Veltruského – k problematice dramatického textu. Třetí kapitola se týká jeho povahy v rámci struktury literatury, čtvrtá zkoumá jeho pozici mezi složkami divadelního představení.

Autorka ve svém výkladu postupuje pečlivě a poukazuje na klíčové momenty Veltruského teorie jako je poukaz na roli nezáměrnosti při utváření dramatické osoby; charakterizace dramatické osoby nejen skrze povahu jí příslušné herecké postavy, ale i skrze další herecké postavy daného představení; funkce scénických poznámek při čtení dramatu jako literárního díla i při recepci divadelního představení.

Práce působí kompaktním sevřeným dojmem a autorka ukazuje, že se v probírané teorii orientuje a dokáže jí spolehlivě popsat. Současně se však na některých místech zdá, že autorka do určité míry přežala Veltruského slovník i argumentační strategii, a nesnaží se proto některé momenty promyslet hlouběji.

To se týká například vztahu mezi označujícím a označovaným a hereckou postavou a dramatickou osobou. Na straně 23 autorka uvádí Veltruského tvrzení: „že hereckou postavu a dramatickou osobu nelze chápat jako označující a označované, ale vidí je jako dva póly vnitřní dialektické antinomie znaku.“ To je samozřejmě oprávněné tvrzení. Bylo by ale dobré se na tomto místě pozastavit a blíže vysvětlit vlastní povahu vnitřní antinomie znaku o které Veltruský mluví a poukázat na roli, kterou v této autonomii hraje herecká postava a dramatická osoba. Autorka by tento motiv rozvést alespoň u obhajoby.

Připomínka, kterou uvádím nemá být námitkou, ale spíše výzvou k dalšímu přemýšlení. Jsem si vědom toho, že kdyby autorka chtěla podobným způsobem rozvést všechny zajímavé a nerozvinuté motivy, musela by výrazně zúžit množství témat, kterým se věnuje. A to by byla škoda, protože i v podobě jakou má nyní, se jedná o práci kvalitní. Jako školitel musím také poznamenat, že autorka pravidelně konzultovala a kreativně reagovala na mé připomínky.

Práci proto **doporučuji k obhajobě** a navrhuji známku **výborně**.

Navrhovaná klasifikace: výborně

.....
podpis vedoucího práce

V Českých Budějovicích dne 10. 6. 2019

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	----------------	-------------	-------	-----------